

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **M. B.**, bytom B, M., zastúpeného *advokátom JUDr. E. Z., Advokátska, patentová a známková kancelária Z.Z. so sídlom J.*, proti žalovanému **Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Jána Švermu 43, za účasti obchodnej spoločnosti **B.B. T., s.r.o.**, so sídlom S., zastúpenej *advokátkou JUDr. T. B., so sídlom G.* o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. POZ 1016-2005/OZ 213835 II/132-2009 zo dňa 25. augusta 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/51/2009-87 zo dňa 23. apríla 2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/51/2009-87 zo dňa 23. apríla 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia predsedníčky Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky č. POZ 1016-2005/OZ 213835-II/132-2009 zo dňa 25.8.2009 ako aj prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu č. POZ

1016-2005/OZ 213835-I/55-2008 zo dňa 25.6.2008 žiadajúc ich zrušenie a vrátenie vecí žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 40b ods. 3, § 45 ods. 2, § 16 ods. 1, ods. 8, ods. 14, § 25 ods. 1, § 29 ods. 1, 2 a 3 zák. č. 55/1977 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochranných známkach“), ustanovením § 49 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a článkom 43 ods. 1, 2 Dohody T. (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí č. 152/2000 Z. z.) a dospel k záveru totožnému so záverom žalovaného, ktorý vyhodnotil predložené dôkazy a správne ich právne vyhodnotil, keď uznal právne významné používanie nezapísaného označenia „R.“ zo strany navrhovateľa (T., spol. s.r.o. (teraz B.B. T., spol. s.r.o.) na území Slovenskej republiky od roku 1997 a konštatoval vznik príznačnosti označenia pre navrhovateľa a teda aj vznik a existenciu práva na nezapísané označenie uplatnené vo výmazovom konaní. Podľa názoru krajského súdu sa žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán dostatočne zaoberali a vysporiadali s otázkou používania nezapísaného označenia z hľadiska množstevného, teritoriálneho a časového, pričom pri hodnotení relevantnosti návrhu na výmaz podľa ustanovenia § 16 ods. 8 zákona o ochranných známkach skúmali, či navrhovateľ svoje výrobky, resp. služby pod nezapísaným označením poskytol, v dôsledku čoho sa potom toto označenie v očiach spotrebiteľskej verejnosti pre neho a pre jeho výrobky a služby vžilo (t.j. získalo rozlišovaciu spôsobilosť). Záver, že relevantné dôkazy predložené navrhovateľom v konaní preukazujú dodávky nezanedbateľného množstva tovarov označovaných nezapísaným označením od navrhovateľa pre rôznych odberateľov na území Slovenskej republiky v relevantnom období od roku 1997 do roku 2004 logicky vyplynul z vykonaného dokazovania. Krajský súd poukazoval na to, že v danom prípade sa jedná o rozhodnutie správneho orgánu vydaného na základe povolenej správnej úvahy (správne uváženie). Žalovaný sa vzhľadom na námietky majiteľa (žalobcu) v rozkladovom konaní v napadnutom rozhodnutí taktiež zaoberal otázkou exkluzivity a legality používania nezapísaného označenia zo strany navrhovateľa počas prevažujúcej časti relevantného obdobia vo vzťahu k možnosti (resp. nemožnosti) nadobudnutia rozlišovacej spôsobilosti nezapísaného označenia pre navrhovateľa. Žalobca spochybnil exkluzivitu používania nezapísaného označenia paralelnou existenciou slovnnej ochrannej známky č. 1609680 R. zapísanej pre spoločnosť B.B., s.p. P. do júna 2001, ako aj paralelnou existenciou obchodného mena majiteľa M. B. – R., pod ktorým bol žalobca od 1.1.2003 do 18.1.2006 zapísaný ako živnostník do živnostenského registra, pod ktorým následne podnikal v oblasti maliarskych a natieračských prác. Krajský súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že paralelnú existenciu ochrannej známky č. 160680 nemožno hodnotiť ako prekážku nadobudnutia rozlišovacej spôsobilosti označenia R. pre navrhovateľa a to s poukazom na existenciu Zmluvy o prevode práv priemyselného a iného duševného vlastníctva uzatvorenej dňa 30.6.1993 medzi subjektom B.B. s.p. P. a spoločnosťou T., s.r.o. (navrhovateľom), podľa ktorej navrhovateľ o. i. nadobudol práva k ochrannej známke č. 160680 R. s poukazom na používanie označenia v rozhodnom období. Krajský súd sa stotožnil aj s právnou argumentáciou žalovaného, týkajúcou sa vyhodnotenia účinkov predmetnej zmluvy o prevode ochrannej známky. Ustanovenie § 29 ods. 3 zákona o ochranných známkach v znení do 31.12.2001 podmieňovalo nadobudnutie jej účinnosti dňom zápisu do registra,

pričom navrhovateľ v Slovenskej republike opomenul požiadať o zápis prevodu ochrannej známky č. 160680 R. do registra. Táto skutočnosť však nič nemení na tom, že zmluva o prevode vyjadruje vôľu zmluvných strán previesť ochrannú známku do vlastníctva navrhovateľa. Predmetná zmluva má obligačno-právny charakter, pričom vôľa zmluvných strán previesť práva k ochrannej známke nezanikla a to aj napriek tomu, že zmluva nebola registrovaná. Prevod ochrannej známky podľa zmluvy bol platný a účinný medzi zmluvnými stranami (B.B., s.p. P. a spoločnosťou T., s.r.o.), hoci nebol účinný vo vzťahu k tretím osobám na území Slovenskej republiky, keďže nebol zachovaný postup podľa § 29 ods. 3 zákona o ochranných známkach v znení účinnom do 31.12.2001. Táto skutočnosť však nič nemení na tom, že zmluva o prevode preukazuje vôľu zmluvných strán o. i. previesť slovnú ochrannú známku č. 160680 R., pričom nešpecifikuje, že predmetom prevodu je len ochranná známka zapísaná v českom registri ochranných známk, resp. v slovenskom registri ochranných známk a vzhľadom na obsah uvedenej zmluvy nie je možné bez ďalšieho dôvodiť, že táto zmluva sa vzťahovala len na jednu z nich. Vzhľadom na existenciu zmluvy o prevode ochrannej známky č. 160680 R. nie je možné používanie označenia R. zo strany navrhovateľa (T., s.r.o.) charakterizovať ako protiprávne, keďže s poukazom na § 25 ods. 1 zákona o ochranných známkach konanie tretej osoby možno považovať za zákonom zakázané, teda za protiprávne len vtedy, ak táto tretia osoba používa ochrannú známku bez súhlasu jej majiteľa. Opačný výklad by nerešpektoval jednoznačný a zmluvnými stranami nespochybniteľný prejav vôle zmluvných strán a zasahoval by do ich zmluvnej autonómie. Preto krajský súd vyslovil záver, že žalobca nie je oprávnený domáhať sa ochrany práv majiteľa ochrannej známky č. 160680 R., keďže nemá a ani nikdy nemal žiadne práva vyplývajúce z tejto ochrannej známky. Samotná existencia obchodného mena žalobcu (M. B. – R.), pod ktorým bol žalobca od 1.1.2003 do 18.1.2006 ako živnostník zapísaný v živnostenskom registri na spochybnenie nepostačuje, pretože žalobca nepredložil žiadne doklady osvedčujúce reálne podnikania žalobcu pod týmto obchodným menom.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Namietal, že konanie je postihnuté vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že krajský súd si osvojil nesprávne skutkové zistenia žalovaného a na tomto základe potom aj rozhodol. Uviedol, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný formuloval výkladové stanovisko týkajúce sa vzniku práva k nezapísanému označeniu, keď uviedol, že *„v súvislosti nadobudnutím rozlišovacej spôsobilosti nezapísaného označenia je predpokladom nadobudnutia rozlišovacej spôsobilosti spravidla dlhšie trvajúce a kontinuálne používanie označenia, ktoré spôsobí, že relevantná verejnosť si bude toto označenie spájať s tovarmi alebo službami konkrétneho podnikateľa (s osobou používajúcou nezapísané označenie) t.j. toto označenie sa vžíja pre určitého používateľa a jeho tovary a služby. Z uvedeného vyplýva, že nemôže ísť o situáciu, keď určité označenie používa viacero rozličných*

subjektov, vrátane situácie, keď označenie zapísané pre jeden subjekt používa proti jeho vôli subjekt iný“. Na rozdiel od uvedeného žalobca zastáva názor, že nadobudnutie rozlišovacej spôsobilosti samo o sebe nepredstavuje získanie práva na nezapísané označenie, je len skutkovým predpokladom vzniku práva na nezapísané označenie, práva, ktorého ochrany sa možno dovolávať. Ďalej namietal, že nedostatočný rozsah používania, alebo nedostatok exkluzivity používania označenia v danom priestore a čase, zásadne vylučuje možnosť nadobudnutia rozlišovacej spôsobilosti označenia a tým i možnosť vzniku práva určitého súťažiteľa na nezapísané označenie. Nezapísané označenie teda môže získať rozlišovaciu spôsobilosť pre tovary alebo služby jeho držiteľa na základe kvalifikovaného používania tohto označenia zo strany držiteľa, používania kvalifikovaného z hľadiska času, rozsahu, teritória a exkluzivity. Takéto používanie nemôže predstavovať konanie protiprávne, či konanie odporujúce dobrým mravom.

Ďalej namietal, že i keď sa žalovaný vôbec nezaoberal a nevyhodnotil primerane kritérium používania označenia z hľadiska množstevného, súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že relevantné dôkazy predložené navrhovateľom preukazujú dodávky nezanedbateľného množstva tovarov označených nezapísaným označením od navrhovateľa pre rôznych odberateľov v Slovenskej republike v relevantnom období od roku 1997 do roku 2004 a tento záver logicky vyplynul z vykonaného dokazovania a súd uviedol, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe povolenej správnej úvahy. Krajský súd považoval za nezanedbateľné množstvo tovaru dodaného na územie Slovenskej republiky v roku 1997 v počte 927 kusov v celkovej váhe 1000 kg, za rok 1998 dodávku 1107 kg tovaru bez toho, aby bolo zistené, koľkých kusov sa toto množstvo týka. Za rok 2001 to už bolo niekoľko tisíc kg tovaru R. v rôznych baleniach, za rok 2002 to boli takisto rôzne balenia v celkovej váhe niekoľko tisíc kilogramov. Za posledný rok relevantného obdobia 2004 to bolo 261 kusov tovarov R. rôznej váhy. Žalobca namietal, že tieto dôkazy sú pre konštatovanie nadobudnutia rozlišovacej spôsobilosti nezapísaného označenia nedostatočné, keď nevedno koľkokrát sa cez preukázané množstvá tovaru v kilogramoch rôznom balení zjavil slovný prvok „R.“ spotrebiteľskej verejnosti. Namietal, že v prípade 927 kusov a 261 kusov v roku 1997 a 2004 sa možno len domnievať a nemožno preukazovať za preukázané, že na každom kuse tovaru bol viditeľne umiestnený slovný prvok „R.“. Namietal, že rozlišovacia spôsobilosť sa používaním nielen získava, ale nepoužívaním stráca a že úplná absencia tovaru s označením „R.“ v rokoch 1999, 2000, 2003 a marginálne množstvo 261 ks v roku 2004 sú dôvodom pre dôvodnú domnienku straty rozlišovacej spôsobilosti i pre prípad, že by bola predtým získaná. Poukazoval na to, že zároveň ide o diskrimináciu v používaní označenia, ktorá podľa uvedeného výkladového stanoviska úradu vylučuje nadobudnutie rozlišovacej schopnosti. Ďalej poukazoval na to, že pre tak bežný a rozšírený tovar ako sú hliníkové nátery, sú množstvá v rozsahu niekoľko tisíc kilogramov tak zanedbateľné, že drvivá väčšina spotrebiteľskej verejnosti výskyt takéhoto tovaru na trhu ani nemohla zaznamenať a že takýto nezaznamenateľný výskyt nemohol zanechať stopu vo vedomí spotrebiteľskej verejnosti v podobe nadobudnutia príznačnosti a rozlišovacej spôsobilosti tohto označenia pre tovary a služby jeho používateľa, navyše pri úplnej absencii podpory predaja marketingovými nástrojmi a reklamou. Poukazoval na to, že niekoľko stoviek či tisíc kusov označených výrobkov na trhu Slovenskej republiky ročne by azda stačilo

pre nadobudnutie rozlišovacej spôsobilosti značky nákladného automobilu, určite sa to však netýka výrobku, ktorého celkový trh predstavuje viac než 100.000 ton ročne a že preukazované množstvá a počty kusov tovaru treba posudzovať v rámci celkového trhového kontextu a nemožno ich považovať za „nezanedbateľné“, keď najväčší súťažiteľ v danom tovarovom segmente spoločnosť P. predávala v rozhodnom období konkurenčné výrobky v rozsahu 60.000 ton ročne, teda 60.000 krát viac než deklarované množstvá navrhovateľa. Žalobca namieta, že súd túto jeho argumentáciu nevezal do úvahy.

Žalobca tiež namieta, že úrad sa vôbec nezaoberal a nevyhodnotil kritérium používania označenia z hľadiska teritoriálneho. Súd považoval za dostatočné dodávky i z hľadiska teritoriálneho, keď za relevantné pre nadobudnutie príznačnosti považoval dodanie marginálnych množstiev v tom-ktorom roku rozdelených medzi dvoch až troch odberateľov.

Pokiaľ ide o časové kritérium, žalobca namieta, že s otázkou času sa úrad zaoberal a uznal za relevantné užívanie označenia zo strany navrhovateľa od roku 1997 do roku 2004 bez toho, aby sa primerane vysporiadal s námietkami majiteľa týkajúcimi sa nedostatku kontinuity používania označenia zo strany navrhovateľa. Súd ani úrad nevezali do úvahy úplnú absenciu označenia na trhu v rokoch 1999 a 2000 a takmer úplnú absenciu označenia na trhu v posledných dvoch rokoch relevantného obdobia, keď v roku 2003 bola dodávka 0 a v roku 2004 bola dodávka 261 kusov.

Čo sa týka kritéria exkluzivity používania, paralelnú existenciu obchodného mena majiteľa ochrannej známky „M. B. – R.“ od roku 2003, vytýkal, že žalovaný túto skutočnosť nevezal do úvahy z dôvodu, že majiteľ preukázal len zápis obchodného mena do živnostenského registra, nepreukázal však jeho skutočné používanie na trhu pre bližšie špecifikované tovary a služby, pričom súd si tiež toto stanovisko osvojil. Žalobca namieta, že žalovaný ako aj krajský súd opomenuli, že dôkazné bremeno týkajúce sa nadobudnutia rozlišovacej schopnosti vrátane splnenia exkluzivity používania spočíva v plnom rozsahu na navrhovateľovi. Prenesenie dôkazného bremena na majiteľa napadnutej ochrannej známky (žalobcu) je nepatričné a znamená porušenie procesných zásad dokazovania a zásady rovnosti zbraní.

Žalobca nesúhlasil s hodnotením súdu ohľadom otázky legality a legitimity používania označenia a vznik práva na nezapísané označenie, pokiaľ krajský súd označil zmluvu o prevode ochrannej známky zo dňa 30.6.1993 za dôkaz vôle pôvodného majiteľa previesť ochrannú známku R. č. 160680 na navrhovateľa a zároveň za jeho súhlas s používaním. Poukazoval na to, že pokiaľ existovala federálna ochranná známka R. 160680, ktorá sa po rozdelení Českej a Slovenskej federatívnej republiky rozdelila na ochrannú známku č. 160680 R. zapísanú v registri ochranných známk ÚPV ČR, platnú pre územie Českej republiky a ochrannú známku č. 160680 R. zapísanú v registri ochranných známk ÚPV Slovenskej republiky platnú na území Slovenskej republiky, nemožno považovať zmluvné dojednanie o prevode ochrannej známky R. 160680 účinné po rozdelení federácie za jednoznačný a nespochybniteľný prejav vôle zmluvných strán. Ďalej uviedol, že na druhej strane možno akceptovať, že tu existovala vôľa previesť ochrannú známku zo strany jej pôvodného majiteľa. Je však otázna dobová existencia vôle nadobudnúť ochrannú známku R. účinná na Slovensku zo strany nadobúdateľa, keď návrh na zápis prevodu ochrannej známky na ÚPV Českej republiky bol v zmysle zmluvného

dojednania podaný, no návrh na zápis prevodu na ÚPV Slovenskej republiky podaný nebol a to napriek zmluvnej povinnosti požiadať o zápis prevodu v lehote 3 mesiacov. Poukazoval na to, že návrh na zápis nebol podaný ani jednej z prevádzaných ochranných známok podľa zmluvy, pričom v prípade ochrannej známky R. bolo možné podať návrh od roku 1993 až do roku 2001, keď došlo k zániku ochrannej známky pre neobnovenie. To podľa názoru žalobcu znamená, že jednoznačnosť a obojstrannosť prejavov vôle účastníkov zmluvy o prevode ako aj určitosť tohto prejavu je pochybná. Navyše krajský súd nevysvetlil ani svoje stanovisko, že aplikácia čl. 43 Zmluvy T. ani aplikácia § 47 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako nevyvrátiteľná zákonná domnienka zániku zmluvy neprichádza do úvahy.

Žalobca preto namietal, že krajský súd akceptoval a osvojil si nesprávne a nedostatočné skutkové zistenia správneho orgánu a osvojil si aj absenciu alebo nedostatočné odôvodnenie skutkových zistení, z ktorých niektoré označil za zistenia vyslovené v rámci povolenej správnej úvahy. Napadnuté rozhodnutie založené na neúplnom zistení skutkového stavu, na nesprávnych právnych záveroch je nesprávne. Preto žalobca žiadal, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu podľa ustanovenia § 219 OSP potvrdiť a účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznať. Uviedol, že žalovaný vydal dňa 25. júna 2008 rozhodnutie č. POZ 1016-2005/OZ 213835-I/55-2008, ktorým ochrannú známku č. 213835 „R./ čiastočne vymazal z registra ochranných známok pre všetky tovary v triede 2 a pre služby „*maľovanie a natieranie (interiérové a exteriérové), protihrdzová úprava, protikorózne nátery, lakovanie*“ v triede 37 medzinárodného triedenia tovarov a služieb. Výmaz ochrannej známky bol podľa § 18 zák. č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov účinný od 15. augusta 2007, teda odo dňa podania návrhu na výmaz spoločnosťou T., spol. s.r.o. S.. Predsedníčka úradu rozhodnutím zo dňa 25. augusta 2009 č. POZ 1016-2005/OZ 213835 II/132-2009 zamietla rozklad podaný proti prvostupňovému rozhodnutiu a toto rozhodnutie potvrdila. Poukazoval na to, že žalobca svoje odvolanie založil na rovnakých tvrdeniach a argumentácii, ako uvádzal v správnom konaní ako aj v preskúmvacom súdnom konaní a opätovne poukazuje na svoj výklad a aplikáciu § 16 ods. 8 zákona o ochranných známkach, s ktorým sa tak žalovaný ani krajský súd nestotožnil. Zároveň spochybňuje hodnotenie dôkazov ohľadne právne relevantného používania nezapísaného označenia R. a predkladá ich vlastné hodnotenie z hľadiska množstevného, teritoriálneho a časového.

Poukazoval na to, že súd pri preskúmvaní zákonnosti správneho rozhodnutia sám nevykonáva dokazovanie smerujúce k zisteniu skutkového stavu, ale preskúmvava hodnotenie dôkazov vykonaných v správnom konaní. Súd preto postupoval správne, keď hodnotenie dôkazov v správnom konaní nenahradil vlastnou hodnotiacou úvahou, ale obmedzil jeho prieskum na posúdenie logickej následnosti či prípadnej arbitrárnosti skutkových záverov, ktorá by prekračovala zákonný rámec správnej úvahy.

Pokiaľ ide o námietku, že dodávané množstvá neboli dostatočné vzhľadom na veľkosť slovenského trhu s farbami, je podľa žalovaného neopodstatnená, keďže

vychádza z príliš striktného poňatia vzniku práva k nezapísanému označeniu. Podľa názoru žalovaného nie je nevyhnutnou podmienkou vzniku práva k nezapísanému označeniu výrazný podiel na relevantnom trhu tak, ako to prezentuje žalobca. V danom prípade nejde o preukázanie dobrého mena k ochrannej známke alebo všeobecnej známosti označenia, kde by mohla byť podmienka istého trhového postavenia namieste. Navyše v prvostupňovom rozhodnutí úrad uviedol, že druhý uplatnený výmazový dôvod podľa § 16 ods. 7 písm. a/ zákona o ochranných známkach naplnený nebol, preto je prirodzené, že aj nároky na preukazovanie dodávaného množstva tovaru tomu museli byť primerané. Porovnávanie s nákladnými autami a s konkurenciou (P.) považuje žalovaný za sugestívne, účelové a nenáležité. Pokiaľ ide o námietku, že v niektorých rokoch neboli preukázané žiadne dodávky tovaru a že označenie tak stratilo rozlišovaciu schopnosť, žalovaný uviedol, že výmazový dôvod podľa § 16 ods. 8 zákona o ochranných známkach nemožno vykladať tak, že nezapísané označenie musí byť používané každý rok z tvrdého obdobia. Nepreukázanie používania v určitom krátkom časovom úseku nemusí automaticky spôsobovať následok prípadnej straty rozlišovacej spôsobilosti, najmä u takých tovarov, ktoré nepodliehajú rýchlemu technologickému vývoju a zachovávajú si svoju podstatu a povahu pre konečných spotrebiteľov aj s odstupom viacerých rokov. Pokiaľ ide o námietku chýbajúcej, resp. nepreukázanej marketingovej podpory a reklamy ako prekážky nadobudnutia rozlišovacej spôsobilosti nezapísaného označenia R., žalovaný uviedol, že v prípade označenia R. nebolo potrebné prekonávať nedostatok tzv. vnútornej (inherentnej) rozlišovacej schopnosti. Nezapísané označenie R. nie je označením druhovým ani opisným, ale má povahu fantazijnú a preto vo vzťahu k tovarom, pre ktoré bolo jeho používanie preukázané, nebola potrebná osobitná kampaň, ktorá by zabezpečila prekonanie nedostatku tzv. vnútornej rozlišovacej spôsobilosti. S týmto súvisí aj ďalšia námietka žalobcu týkajúca sa (ne)určenia relevantnej spotrebiteľskej verejnosti úradom. Žalovaný poukazuje na prvostupňové rozhodnutia (str. 5 a 6), v ktorom úrad pri porovnávaní tovarov a služieb hodnotí aj okruh spotrebiteľskej verejnosti. Pokiaľ ide o legálnosť a legitímnosť používania označenia R., súd správne vyložil účinok zmluvy o prevode z 30. júna 1993 s čím sa žalovaný stotožnil. Argumentácia žalobcu o neurčitosti alebo nejednoznačnosti právneho úkonu nemá oporu ani v texte zmluvy ani v tradičných výkladových štandardoch súkromného práva, pričom poukazoval na nález Ústavného súdu SR z 3. júna 2008 sp. zn. I.ÚS 242/07. Ďalej v nadväznosti na posúdenie oprávnenosti používania označenia R., žalovaný zároveň poukazuje na Komentár k zákonu o ochranných známkach z roku 2001, kde na str. 75 je uvedené *„Za oprávnenú osobu možno podľa autorov (jedným z autorov je aj právny zástupca žalobcu JUDr. Z.) považovať popri poslednom zapísanom majiteľovi i nadobúdateľa ochrannej známky na základe zmluvy o prevode ochrannej známky uzatvorenej v zmysle § 29 zákona o ochranných známkach v čase pred zánikom ochrannej známky, no tento prevod už nebol zapísaný do registra. Takéhoto nadobúdateľa možno považovať za právneho nástupcu majiteľa, pretože zmluva medzi nimi uzavretá nadobudla podpisom oboch strán záväznosť pre obe zmluvné strany, i keď účinnosť tohto právneho úkonu kvôli absencii zápisu v registri ešte nenastala“*.

Žalovaný preto považuje skutkové a právne závery krajského súdu za dostatočné a tvrdenie žalobcu o nepreskúmateľnosti rozsudku za neopodstatnené a účelové. Podľa

názoru žalovaného súd v odôvodnení rozsudku nemusí odpovedať na všetky jednotlivé tvrdenia účastníka. V tejto súvislosti poukazoval na rozsudok ESLP Z. a E. proti Rakúsku z 13. októbra 1986, D. R. 49, str. 67, 74, z ktorého vyplýva „Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú účastníkom konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Prítom je však podstatné, aby sa neprehliadlo právo účastníka konania byť vypočutý a aby súd posúdil tvrdenia účastníka konania, hoci sa to explicitne neodráža v konečnom rozhodnutí.“ V tomto duchu opakovane judikoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03. Navyiac podľa názoru žalovaného z odôvodnenia rozsudku jasne vyplýva prečo aplikácia čl. 43 ods. 1 Dohody T. neprichádza do úvahy, najmä keď súd poukázal na zásadu kontradiktórnosti vyjadrenú v § 40b zákona o ochranných známkach. Obdobne to platí aj o nemožnosti aplikácie § 47 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorú súd dostatočne odôvodnil v časti, kde sa zaoberal účinkami zmluvy o prevode z 30. júna 1993.

Účastník konania spoločnosť B.B. T., spol. s r.o. sa k odvolaniu žalobcu vyjadrila tak, že žiadala napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny, pretože nie je daný ani jeden dôvod odvolania tak, ako ich formuloval žalobca. Pokiaľ ide o námietku nedostatku preukázania rozlišovacej spôsobilosti označenia R. v súvislosti s množstevnými, teritoriálnymi, časovými kritériami, tieto idú nad rámec toho, čo možno v súlade s § 245 ods. 2 OSP v rámci tohto súdneho konania preskúmať. K argumentom žalobcu v súvislosti s exkluzivitou používania uviedol, že sa stotožňuje s názorom žalovaného ako aj krajského súdu. Uviedol, že tak ako množstevné, teritoriálne a časové kritériá skutkovým predpokladom pre nadobudnutie rozlišovacej spôsobilosti, tak aj nedostatok exkluzivity ako prekážka vzniku rozlišovacej spôsobilosti môže byť vyvolaná iba skutočným používaním zhodného označenia iným subjektom v konfrontácii s relevantnou spotrebiteľskou verejnosťou. Zápis do živnostenského registra na preukázanie toho, že verejnosť bola konfrontovaná s používaním tohto označenia zo strany iného subjektu postačovať nemôže. Uviedol, že nesúhlasí s výkladom žalobcu o dôkaznom bremene v súvislosti s otázkou exkluzivity. Námietku nedostatku exkluzivity nemožno hodnotiť inak ako procesnú obranu odporcu v pôvodnom kontradiktórnom správnom konaní. Navrhovateľ nemá povinnosť sám seba inkriminovať ani sa brániť proti nepreukázaným tvrdeniam. Bolo povinnosťou žalobcu, aby svoje tvrdenia o nedostatku exkluzivity v používaní nezapísaného označenia R. preukázal. V súvislosti s legalitou a legitimitou používania označenia R. v nadväznosti na zmluvu o prevode ochrannej známky z 30.6.1993 sa účastník konania priklonil k názoru žalovaného ako aj krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, štátnej správy, orgánov územnej samosprávy ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa V. časti druhej hlavy OSP (v rámci ktorého bol vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo dňa 25.8.2009 č. POZ 1016-2005/OZ 213835 II/132-2009, ktorým predsedníčka Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky v Banskej Bystrici vo veci rozkladu podaného žalobcom proti rozhodnutiu Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky č. POZ 1016-2005/OZ 213835-I/55-2008 zo dňa 25. júna 2008 vo veci návrhu na výmaz ochrannej známky č. 213835 „R.“ z registra ochranných známk podaného navrhovateľom T., spol. s.r.o. (teraz B.B. T., spol. s.r.o.), rozklad zamietla a rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdila.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o ochranných známkach úrad vymaže ochrannú známku z registra, ak v konaní začatom na návrh tretej osoby alebo v konaní z vlastného podnetu zistí, že bola zapísaná v rozpore s podmienkami na jej zápis do registra ustanovenými zákonom.

Podľa § 16 ods. 8 zákona o ochranných známkach úrad na návrh používateľa nezapísaného označenia vymaže z registra ochrannú známku zhodnú alebo zameniteľnú s nezapísaným označením, ktoré používaním v obchodnom styku nadobudlo rozlišovaciu spôsobilosť pre rovnaké alebo podobné tovary alebo služby pred dňom podania prihlášky napadnutej ochrannej známky, ak takéto označenie nemá iba miestny dosah.

Podľa § 16 ods. 14 zákona o ochranných známkach ak sa dôvod na výmaz ochrannej známky týka len určitej časti tovarov alebo služieb, pre ktoré je ochranná známka zapísaná, úrad vymaže ochrannú známku len pre tieto tovary alebo služby.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ochranných známkach bez súhlasu majiteľa ochrannej známky nikto nesmie používať označenie zhodné alebo zameniteľné s jeho ochrannou známkou pre rovnaké alebo podobné tovary alebo služby, pre ktoré je ochranná známka zapísaná do registra, ani označenie zhodné alebo zameniteľné s jeho ochrannou známkou pre tovary alebo služby, ktoré síce nie sú podobné tým, pre ktoré je ochranná známka zapísaná, ale ide o ochrannú známku, ktorá má v Slovenskej republike dobré meno a jeho používanie by nepoctivo ťažilo z rozlišovacej spôsobilosti alebo dobrého mena ochrannej známky alebo by im bolo na ujmu. Rovnako nemôže používať toto označenie v spojení s týmito tovarmi alebo službami, najmä umiestňovať ho na tovary alebo na ich obaly, ponúkať alebo uvádzať na trh takto označené tovary alebo ich obaly, prípadne ich skladovať na tento účel, dovážať alebo vyvážať tovary alebo obaly s týmto označením alebo používať toto označenie v obchodnom styku, korešpondencii alebo v reklame.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o ochranných známkach v znení účinnom do 31.12.2001 majiteľ ochrannej známky môže ochrannú známku previesť písomnou zmluvou na inú fyzickú osobu alebo právnickú osobu pre všetky tovary alebo služby, pre ktoré je zapísaná, alebo pre ich časť.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o ochranných známkach v znení účinnom do 31.12.2001 ochranná známka prechádza na nového majiteľa v prípadoch ustanovených osobitnými predpismi.

Podľa § 29 ods. 3 zákona o ochranných známkach v znení účinnom do 31.12.2001 zmluva o prevode ochrannej známky a prevod ochrannej známky nadobúdajú účinnosť dňom ich zápisu do registra. O tento zápis je povinný požiadať nadobúdateľ ochrannej známky.

Podľa § 45 ods. 2 zákona o ochranných známkach sa práva a vzťahy z ochranných známok zapísaných do registra pred účinnosťou tohto zákona riadia ustanoveniami tohto zákona. Vznik týchto práv a vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred účinnosťou tohto zákona sa posudzujú podľa predpisov platných v čase ich vzniku.

Podľa § 47 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak zákon ustanovuje, že k zmluve je potrebné rozhodnutie príslušného orgánu, je zmluva účinná týmto rozhodnutím.

Podľa § 47 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak sa do troch rokov od uzavretia zmluvy nepodal návrh na rozhodnutie podľa ods. 1, platí, že účastníci od zmluvy odstúpili.

Podľa čl. 43 ods. 1, 2 Dohody T. (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 152/2000 Z. z.) ak strana predložila primerane dostupné dôkazy

postačujúce na to, aby mohla odôvodniť svoje nároky a uviedla dôkazy vzťahujúce sa na opodstatnenie svojich nárokov, ktoré spadajú pod kontrolu protistrany, súdne orgány budú mať právomoc nariadiť protistrane, aby tento dôkaz predložila pri dodržaní podmienok na ochranu dôvodných informácií v odôvodnených prípadoch.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného mal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) za preukázané, že žalobca žiadosťou doručenou Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“) dňa 30.5.2005 požiadal o zápis ochrannej známky „R.“ do registra. Dňa 9.5.2006 úrad zapísal podľa § 12 ods. 1 zákona o ochranných známkach ochrannú známku č. 213835 „R.“ pre tovary: *„farby, fermeže, konzervačné prípravy na drevo, konzervačné prípravky na drevo s algicídnyimi, insekticídnyimi, fungicídnyimi účinkami, laky, moridlá na drevo, nátery (farby), nátery na strešné krytiny, náterový tmel, ochranné nátery na podvozky automobilov, ochranné prípravky na kovy, pigmenty, ohňovzdorné farby, ochranné protikorózne prípravky, spojivá a plnivá do farieb, riedidlá pre farby, riedidlá pre laky, základné náterové farby, tónovacie farby a pasty“* v triede 2, pre tovary: *„odevy patriace do tejto triedy“* v triede 25 a pre služby: *„maľovanie a natieranie (interiérové a exteriérové), protihrdzová úprava, protikorózne nátery, štukovanie, sadrovanie, tapetovanie, lakovanie, glazovanie, čistenie exteriérov budov, čistenie interiérov budov, utesňovanie budov, utesňovanie stavieb, izolovanie proti vlhkosti, izolovanie stavieb, stavebníctvo, informácie stavebné“*, v triede 37 medzinárodného triedenia tovarov a služieb, pričom zápis napadnutej známky č. 213835 do registra ochranných známk bol oznámený vo Vestníku úradu dňa 3.8.2006. Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že dňa 15.8.2007 obchodná spoločnosť T., spol. s r.o. so sídlom S. podala návrh na výmaz ochrannej známky č. 213835 „R.“ majiteľa M. B. z registra ochranných známk, ktorý sa týkal celého zoznamu tovarov a služieb podľa § 16 ods. 7 písm. a/ a ods. 8 zákona o ochranných známkach a to z dôvodu, že na území Slovenskej republiky je používateľom nezapísaného označenia „R.“, ktoré používaním v obchodnom styku nadobudlo rozlišovaciu spôsobilosť pre podobné tovary alebo služby a to pred dňom podania prihlášky napadnutej ochrannej známky, pričom toto nemá iba miestny dosah a napadnutá ochranná známka je zameniteľná s nezapísanou všeobecne známou známkou, ktorá sa pred dňom podania prihlášky napadnutej ochrannej známky stala všeobecne známou pre rovnaké a podobné tovary. Z obsahu administratívneho spisového materiálu mal najvyšší súd za preukázané, že navrhovateľ výmazu predložil 11 faktúr z obdobia rokov 1997 až 2004 preukazujúcich používanie nezapísaného označenia „R.“ v obchodnom styku na území Slovenskej republiky, ktoré sa uskutočňovalo distribúciou z Českej republiky, ktoré tovary s týmto označením sa následne predávali v obchodných sieťach, čím navrhovateľ preukázal používanie tohto označenia v obchodnom styku pred dňom podania prihlášky ochrannej známky a nemá iba miestny charakter. Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že právny predchodca navrhovateľa B.B., s.p. používal na území Slovenskej republiky uvedené označenie v obchodnom styku pred dňom podania prihlášky ochrannej známky a to už od roku 1968 na území Slovenska i v Čechách, pričom všetky tovary označené nezapísaným označením R. označujú farby, resp. prípravky na steny a to v nezanedbateľnom množstve.

Z uvedeného aj podľa názoru najvyššieho súdu vyplýva, že navrhovateľ obchodná spoločnosť T., spol. s r.o., teraz B.B. T., spol. s r.o. preukázal používanie nezapísaného označenia „R.“ na tovaroch *farby a náterové hmoty*, čo možno považovať za zhodné s tovarmi napadnutej ochrannej známky *„farby, nátery, základné náterové farby*, resp. v prípade tovarov *„tónovacie farby a pasty, pigmenty, spojivá a plnivá do farieb“* sa jedná o tovary prídavné alebo doplnkové, pretože patria do rovnakej oblasti farieb určených a slúžiacich na natieranie stien. Všetky ostatné tovary možno považovať za tovary podobné s tovarmi, ako sú farby a náterové hmoty, pretože sa jedná o rôzne prípravky na materiály ako drevo, kovy, plasty alebo ochranné prípravky na rôzne druhy materiálov, ktoré sú určené tiež na natieranie a sú dostupné v rovnakých či už špecializovaných predajniach, veľkoskladoch alebo veľkopredajniach zameraných na maliarske a natieračské práce. Možno teda súhlasiť s tým, že všetky tovary v triede 2 patria svojim používaním do rovnakej oblasti a sú potrebné pri vykonávaní maliarskych prác, majú spoločný účel použitia a sú určené rovnakému druhu spotrebiteľov. Preto všetky tovary v triede 2 je nutné považovať za zhodné a podobné s tovarmi označovanými nezapísaným označením „R.“.

Podľa názoru najvyššieho súdu v konaní pred správnyimi orgánmi bolo vykonané komplexné zhodnotenie používania nezapísaného označenia R. pred dňom podania prihlášky ochrannej známky zo strany navrhovateľa, pričom bolo správne uznané právne významné používanie nezapísaného označenia R. zo strany navrhovateľa na území Slovenskej republiky najmenej od roku 1997. Podľa názoru najvyššieho súdu sa správne orgány ako aj krajský súd riadne vysporiadali s otázkou používania nezapísaného označenia z hľadiska množstevného, teritoriálneho aj časového. Uvedené kritériá sú skutkovým predpokladom pre nadobudnutie rozlišovacej spôsobilosti a preto aj podľa názoru najvyššieho súdu podmienky na výmaz ochrannej známky č. 213835 boli v zmysle ust. § 16 ods. 8 zákona o ochranných známkach pre všetky tovary v triede 2 a pre služby „maľovanie a natieranie (interiérové a exteriérové) protihrdzová úprava, protikorózne nátery, lakovanie v triede 37 medzinárodného triedenia tovarov a služieb splnené.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, týkajúcu sa množstva dodávok tovarov označovaných nezapísaným označením od roku 1997 do roku 2004 aj najvyšší súd poukazuje na to, že množstvo dodávok nie je zákonom určené pre preukázanie splnenia podmienok v zmysle § 16 ods. 8 zákona o ochranných známkach a v takomto prípade správny orgán rozhoduje na základe povolenej správnej úvahy a súd iba preskúmava, či toto správne uváženie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, k čomu v danom prípade nedošlo. Pokiaľ žalobca namieta, že v niektorých rokoch neboli preukázané žiadne dodávky tovaru s označením R., čím malo dôjsť k strate rozlišovacej spôsobilosti, podľa názoru najvyššieho súdu dôvod výmazu v zmysle § 16 ods. 8 zákona o ochranných známkach nemožno vykladať tak, že nezapísané označenie musí byť používané každý rok z rozhodného obdobia. Nepreukázanie používania v určitom krátkom časovom úseku nemusí mať automaticky za následok stratu rozlišovacej

spôsobilosti, najmä ak ide o tovary, ktoré nepodliehajú technologickému vývoju a zachovávajú si svoju podstatu pre konečného spotrebiteľa aj po odstupe viacerých rokov.

Čo sa týka námietok žalobcu súvisiacich s exkluzivitou používania označenia R., ktorú žalobca spochybňoval paralelnou existenciou ochrannej známky č. 160680 R. zapísanou pre spoločnosť B.B., s.p. P. do júna 2001 v Českej republike ako aj paralelnou existenciou obchodného mena majiteľa M. B. – R., pod ktorým bol od 1.1.2003 do 18.1.2006 zapísaný v obchodnom registri ako živnostník v oblasti maliarskych a natieračských prác, podľa názoru najvyššieho súdu tak ako množstevné, teritoriálne a časové kritériá sú skutkovým podkladom pre nadobudnutie rozlišovacej spôsobilosti, tak aj nedostatok exkluzivity ako prekážka vzniku rozlišovacej spôsobilosti môže byť vyvolaný iba skutočným používaním zhodného označenia iným subjektom v konfrontácii s relevantnou spotrebiteľskou verejnosťou. Samotný zápis do živnostenského registra na preukázanie, že verejnosť bola konfrontovaná s používaním tohto označenia zo strany iného subjektu nepostačuje. Najvyšší súd sa stotožnil so záverom krajského súdu aj pokiaľ ide otázku legálnosti a legitímnosti používania označenia R. poukazom na existenciu Zmluvy o prevode práv priemyselného a iného duševného vlastníctva zo dňa 30.6.1993, ktorá bola uzavretá medzi subjektom B.B., s.p. a spoločnosťou T., spol. s.r.o., podľa ktorej spoločnosť T., spol. s.r.o. nadobudla práva k ochrannej známke č. 160680 R.. Napriek tomu, že v danom prípade došlo k opomenutiu zápisu predmetnej zmluvy do registra v zmysle § 29 ods. 3 zákona o ochranných známkach v znení účinnom do 31.12.2001, táto skutočnosť však nič nezmenila na tom, že zmluva prejavuje vôľu zmluvných strán previesť ochrannú známku do vlastníctva navrhovateľa a táto vôľa zmluvných strán previesť práva k ochrannej známke nezanikla napriek tomu, že zmluva zaregistrovaná v Slovenskej republike nebola. Prevod ochrannej známky podľa vyššie označenej zmluvy bol platný a účinný medzi zmluvnými stranami, hoci nenadobudol účinnosť voči tretím osobám na území Slovenskej republiky. Vzhľadom k existencii tejto zmluvy nie je možné považovať používanie označenia R. zo strany spoločnosti T., spol. s.r.o., teraz B.B. T., spol. s.r.o. za nezákonné. Za nezákonné možno považovať v zmysle § 25 ods. 1 zákona o ochranných známkach používanie ochrannej známky bez súhlasu majiteľa. Je nepochybné, že spoločnosť B.B., s.p. majiteľom ochrannej známky 160680 R. je.

Najvyšší súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu správnych orgánov v danej veci aj v zmysle ustanovenia § 250j ods. 3 OSP, konkrétne či správne konanie netrpí takými vadami, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 OSP a v konaní žalovaného správneho orgánu takúto vadu nezistil, v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP

v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že žalobcovi nepriznal právo na ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný, a žalovanému preto, že mu z dôvodu neúspešného odvolania žalobcu žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 19. mája 2011

**JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth